

actes de corrupció. També ho feia una dona jove, “mare de fa vuit mesos”, que deia al fill –sí, de vuit mesos– que “tu a chillar, cariño; cuando salga Camps yo te saco, te levanto y chillas, ¿vale?”

I és que s’acostava el moment culminant. Els “¡presidente, presidente!” guanyaven de llarg els “¡dimisión, dimisión”, i una dona ho veia del tot normal:

—Només faltava això, que *mos* lleven *lo* poc bo que tenim! Que investiguen els andalusos!

Però –oh, quin drama!– al costat seu, una altra senyora catalanoparlant va re- traure-li el comentari:

—Escolta’m, que jo sóc andalusa!

—No dic que investiguen els andalusos, dona, sinó el govern. Que se’n vagen allà a investigar, dic això!

El pas del temps no desesperava els manifestants pro-PP, que fins i tot redescobrien un passat en comú...

—Jo ja em manifestava quan estudiava a la universitat, saps?

—Dona, jo també! Jo vaig manifestar-me el 68 i tot! Abans, com ara, els estudiants estàvem molt manipulats.

—És veritat, la universitat és un niu de catalanisme.

Una mica més i disserten sobre Camus, Sartre i companyia, i els passa per alt l’eixida de Camps, que continuava feliç tot i que ja havia passat el moment de glòria. No patia cap baixada d’ànima, per això: l’esdeveniment va satisfer les expectatives que s’havia generat.

—Estoy satisfecho y muy contento de haber podido dar mi opinión sobre lo que ha ocurrido estos meses. Todo ha ido bien –va repetir a dreta, on hi havia les televisions, i a esquerra, per a les ràdios.

Tot i el maremàgnun, el xiquet de 8 mesos dormia. A la mare, tant li feia:

—¡Esto es muy divertido, podríamos venir más veces!

La resta de declarants passaren molt més desapercibuts. Álvaro Pérez –sense corbata ni *mamachicho* al costat– i Rafael Betoret –amb el seu posat de dandi habitual– van abandonar el TSJ com si no foren *vips*. Igual com va entrar i eixir l’endemà, dijous, el sastre José Tomás, que va jurar repetidament, “per Déu”, que Camps no es pagava els vestits, sinó que ho feia Orange Market.

I el president i la mare del nadó, tan feliços. Amb una mica de sort, hi tornen.

Victor Maceda

FRATS I CAMPS

El judici dels degans

Han estat els dos darrers degans de la Facultat de Dret de la Universitat de València. Carlos Alfonso, ex-magistrat del TSJ i professor de dret del treball, va ser-ho del 2002 al març passat. I Joan Carles Carbonell, catedràtic de dret penal, del 1996 al 2002. Ara diuen la seua sobre el ‘cas Gürtel’.

Quina opinió teniu de la ramificació valenciana del cas Gürtel?

—CARLOS ALFONSO: Primer de tot, cal diferenciar entre el procés judicial i el polític. En el terreny judicial és clar que hi ha alguna cosa, no se sap ben bé què ni qui n’ha estat el culpable.

En el vessant polític, també és clar que una persona ha rebut tractes de favor de la Generalitat en tot d’adjudicacions, segons que deixa intuir el sumari, i que presumeix de tenir molt bona relació amb el president de la institució, a qui a més ha fet regals. Políticament, això és

A l'esquerra, Carlos Alfonso: "La cosa es complicaria si quedara clar que hi havia ofertes millors que no les d'Orange Market." A la dreta, Joan Carles Carbonell: "El president és al llindar del delictes; no sabem si per dins o per fora, però al llindar."

insostenible. Siga delictes o no ho siga, no és el comportament que hom desitja d'un polític de primera línia.

—JOAN CARLES CARBONELL: Si es confirmen les informacions aparegudes a la premsa, des del punt de vista jurídic hi ha casos clarament delictius. Si parlem en concret del president, és al llindar del delictes: no sabem si per dins o per fora, però al llindar. És allò de la dona del Cèsar, que no sols ha de ser honrada, sinó també semblar-ho... Ací no, ací hi ha hagut un bescanvi de regals i d'excessiva bona sintonia que calia haver tallat de soca-rel. Les concessions de serveis, l'administració ha de fer-les amb absoluta objectivitat. Si no, un favor als uns és un desfavor als altres.

—**És tipificat, dineràriament, fins on pot rebre regals un polític?**

—J. C. CARBONELL: No. El codi penal no fa cap distinció, tan sols diu que rebre regals és un delictes. Sí que estableix dos tipus de suborn: el propi i l'impropi. Al propi, hi ha una relació directa entre el regal i la decisió que se'n desprèn. Al su-

born impropi, el regal es fa per la funció que exerceix el subjecte; ací no cal establir una relació directa entre les preses de decisió i el regal, n'hi ha prou que el particular el faça amb l'objectiu d'obtenir alguna cosa, i que el funcionari el reba en condició de funcionari o d'autoritat. Per desmuntar un cas de suborn impropi, cal demostrar que el particular va fer el regal sense interès de rebre res en canvi, de la Generalitat, i que el president de la institució va rebre'l sense ser-ho. Álvaro Pérez hauria regalat res a Camps si Camps no haguera ocupat el càrrec que ocupa? Això desmuntaria el delictes.

—C. ALFONSO: Cal demostrar, en tot cas, que Camps o qui siga ha influït en la concessió de contractes a Orange Market. L'article 426 del codi penal, aquest de què parla Joan Carles Carbonell, és molt ampli: diu que "l'autoritat o el funcionari públic que accepti un obsequi o regal que se li ofereixa en consideració a la seua funció o per a la consecució d'un acte no prohibit legalment, incorre en la pena de multa de tres a sis mesos". Em fa l'efecte que Camps s'escudaria en el fet que els regals se circumscriuen a una relació amistosa, i aquest és el quid de la qüestió. Hauria regalat res Pérez a Camps, si l'un no fora contractista de l'administració, i l'altre, el president?

—**Potser no s'haurien conegut.**

—C. ALFONSO: És ací, on hi ha la clau! Però aquest punt és molt opinable.

—J. C. CARBONELL: Home, Carlos i jo ens estimem bastant, i mai no ens hem regalat res. Mai de la vida.

—C. ALFONSO: [Riu.] ...És cert. Mai.

—**És una evidència que, de regals a Camps, n'hi ha haguts. Ara bé, no serà gaire fàcil de provar que va intercedir en favor d'Álvaro Pérez.**

—C. ALFONSO: Pel funcionament de l'administració pública, si una persona sempre és al costat d'una altra, no cal que et diga: "Ep! que aquest és amic meu!"; es dedueix que has de quedar bé amb "l'amic de", és lògic. És en aquest punt, que hom ha d'assumir la seua responsabilitat política. S'ha sabut que l'amic li ha fet regals i que tant l'administració com el partit l'han contractat reiteradament, fins i tot fraccionant-ne els serveis a fi de no passar pels concursos. Camps és el màxim responsable d'una administració on ha passat tot això, i d'ací es deriven unes conseqüències polítiques. Potser mai no es demostrarà que el president va

tenir cap tracte de favor envers *el Bigotes*. De fet, potser mai no va tenir-n'hi.

—J. C. CARBONELL: Ja toca que els polítics diferencien l'àmbit públic del privat. Quan comencen a fondre's i no saps si parles amb un amic o amb el president de la Generalitat, sura el dubte.

—**Baltasar Garzón va insinuar tres delictes, però el jutge instructor, José Flors, només hi ha trobat indicis de suborn. Podria ampliar la causa a tràfic d'influències i finançament irregular? Podria aparèixer-ne un de nou? És més factible que diga que no n'hi ha cap?**

—C. ALFONSO: La causa pot evolucionar en qualsevol sentit. Flors és una persona força escrupolosa, ha demanat moltes proves... Pot passar de tot. Costa de fer-hi pronòstics. El sumari encara és secret, i cal deixar que els jutges facen la seua feina. Els ciutadans ens hem de plantejar el problema com un afer polític, i políticament tot açò és inacceptable, no pot ser! Els jutges determinaran si hi havia delictes o no, però políticament el cas és del tot reprovable.

—**Garzón va excedir-se, parlant de tres delictes?**

—J. C. CARBONELL: Pel que respecta al TSJ valencià, encara ens trobem en una fase molt incipient de la investigació, va un o dos mesos més enrere que el madrileny i encara més endarrerat que no l'Audiència Nacional. Seran molt importants les declaracions dels testimonis, però molt, encara més que les dels imputats. Val a dir, això sí, que el trossejament del cas —en haver-hi aforats— dificulta considerablement d'arribar al fons de la qüestió. Hauria estat molt millor que se n'haguera encarregat el Tribunal Suprem. Això hauria unificat la causa i hauria afavorit la investigació sobre si hi ha o no un finançament irregular del partit, amb l'agreujament dels delictes de suborn que implicaria. A la Comunitat Valenciana, per les dades que tenim i si no es demostra el contrari, no hi ha res d'això, sinó que el finançament irregular se cenyiria a l'àmbit estatal. És un defecte greu del nostre sistema, que s'haja parcel·lat una causa que hauria de ser unitària, però.

—C. ALFONSO: Hi estic d'acord.

—**Pot arxivar-se el cas a València i que un recurs el reobriga al Suprem?**

—J. C. CARBONELL: El problema, de nou, serien els aforaments. A tot estirar,

podria haver-hi una investigació conjunta. El Suprem tan sols seria competent si hi haguera un aforat estatal.

—**L'abundància de filtracions afavoreix Camps? El jutge se'n pot haver fet una idea exagerada i ara trobar que no n'hi ha per a tant?**

—J. C. CARBONELL: Crec que l'instructor farà *tabula rasa* d'allò que s'ha publicat fins ara.

—C. ALFONSO: De fet, Flors ja s'ha fet càrrec d'algun cas molt mediàtic i sabrà fer-ne abstracció, tal com correspon a un jutge. Políticament pot ser ben reprovable, i no jurídicament. No ho sabem.

—J. C. CARBONELL: Flors sobreseurà el cas o el durà a judici, i aleshores seria la sala qui determinaria la culpabilitat o no dels acusats. Ací entrariem en un altre afer espinós: la relació d'amistat entre el president del TSJ [Juan Luis de la Rúa] i el de la Generalitat...

—**A la fase d'instrucció en què ara som, és possible que la fiscalia anticorrupció siga molt severa i el jutge instructor ho siga molt menys?**

—C. ALFONSO: No, no ho pense. Cadascú valora els indicis de diversa manera, però tinc la impressió que el jutge no enterboleix la feina de la fiscalia.

—J. C. CARBONELL: El fiscal, en aquesta fase del procés, és com un convidat de pedra. Hi té poc a fer. Si tinguérem un sistema d'instrucció en mans de la fiscalia i el jutge fora jutge de garanties, el fiscal sí que hi tindria molt a dir. La fiscalia miraria de denunciar açò, allò i arribar fins a les últimes conseqüències, i el jutge dictaminaria "això sí, això no", segons que afectara o no les garanties.

—**Parlàveu abans de la partició de contractes per tal de no sotmetre'ls a concurs públic, una pràctica ben estesa a totes les administracions, no sols a la Generalitat Valenciana.**

—J. C. CARBONELL: Sí. Moltes administracions ho fan tot sovint, hi al·leguen raons d'agilitat. En ocasions, els concursos fins i tot han d'arribar a Europa, cosa que alenteix molt l'adjudicació. És rebutjable fer aquest espejament, però ho és molt més si no es fa per agilitat, pel bé públic, sinó per afavorir algú. En aquest cas, és molt més intolerable encara.

—C. ALFONSO: És una pràctica prou habitual, però. Supposeu que a la universitat hem de comprar uns bancs i que el pressupost no ha de superar els 12.000 euros, per esquivar el concurs i alleugerir

FRATS I CAMPS

Joan C. Carbonell: "Álvaro Pérez hauria regalat res a Camps si aquest no fora president?"

el procés. Supposeu que la millor oferta és de 14.000 euros. Què fem? Doncs contractem-ne ara 7.000, i 7.000 més el gener vinent. Això és usual alhora que il·legal, però no es fa per beneficiar una empresa en detriment d'una altra. Allò que no és tan habitual és fer-ho repetidament i sempre beneficiant el mateix.

—**Sobretot quan el beneficiari és qui també organitza els actes de partit.**

—C. ALFONSO: Exacte. Una cosa és una irregularitat administrativa i una altra és beneficiar una persona en concret. Aleshores és quan pot surar el delictes...

—J. C. CARBONELL: ...De prevaricació. A més, hi ha qüestions més susceptibles de dividir-se que no unes altres. No és igual adquirir uns bancs per al jardí que contractar un servei a terminis. Això no pot partir-se.

—**El fet que el jutge Flors haja cridat una quarantena de funcionaris i haja demanat informes pericials de les adjudicacions fa pensar que la causa no s'arxivarà en un tres i no res.**

—C. ALFONSO: Segurament no. Estudiaran el perquè de cada adjudicació, comprovaran si en cada cas era la millor oferta. Però si veuen que un servei s'ha

fraccionat en quatre parts per tal de donar-lo a una persona determinada, encara més si no era la millor oferta... És això, que el jutge mira d'esbrinar.

—**Podria ser que el jutge deixara sense càrrecs els quatre imputats actuals i en designara uns altres, en analitzar fil per randa les adjudicacions...**

—J. C. CARBONELL: Tècnicament, és possible. Pots entrar-hi com a imputat i eixir-ne com a testimoni, i a l'inrevés.

—C. ALFONSO: El jutge podria trobar un funcionari que encara haguera rebut regals millors, algú que integrara les mesures de contractació... No és descartable.

—**I els testimonis estan obligats a dir la veritat.**

—C. ALFONSO: Sí. Per això, tan bon punt el jutge trobe indicis que pot canviar la situació d'algun dels compareixents, ha de fer-ho. Ha de tallar la declaració de manera instantània i convidar-lo a tornar un altre dia, acompanyat d'un advocat.

—**Mentre declaren al TSJ, alguns dels implicats poden continuar tenint el telèfon intervingut per la policia.**

—C. ALFONSO: I tant! De fet, pot ser que el secret de les actuacions es dega al fet que s'han pres mesures d'aquesta mena... I pot tenir intervingut el telèfon algú que ni tan sols haja estat imputat.

—**Vist el ritme del procés, l'"estoneta llarga" que va preveure Camps pot perllongar-se sine die... Descarteu que enmig de les declaracions dels testimonis el jutge Flors aixequi la condició d'imputat al president?**

—C. ALFONSO: Pot fer-ho, però no crec que passe. Fins ara, l'actuació del jutge

Carlos Alfonso: “Políticament la situació és insostenible, hi haja delictes o no”

és ben prudent. Sabem que va haver-hi regals al president d'una persona que presumeix de ser-ne amic i que ha estat beneficiari de nombrosos contractes. Però amb açò, no n'hi ha prou. La cosa es complicaria si quedara clar que hi hagué concessions irregulars, que hi havia ofertes millors que no les d'Orange Market, que s'han fraccionat contractes deliberadament... El jutge vol esbrinar tot açò. Si les adjudicacions han estat ben fetes, la importància dels regals seria mínima.

—J. C. CARBONELL: Sobre la importància o no dels regals, no hi ha cap Porsche... Però també és cert que no ha aparegut cap factura i que aquests pagaments, els haja fet qui els haja fet, han de constar en algun lloc.

—C. ALFONSO: Nosaltres hem dut polítics a fer conferències a la universitat i, com a mostra d'agraïment, els hem regalat un llibre de 100 euros o de 120, però

mai no ho hem fet pensant que després ens donarien totes les subvencions que volguérem. Fins on arriba el regal? Heus ací el problema.

—**Què us ha semblat el silenci de Camps, durant tot aquest temps?**

—C. ALFONSO: Com a polític que és, hauria d'haver-se explicat a les Corts. Ell hauria d'haver estat el primer a demanar una investigació interna rigorosa.

—**El silenci no ha fet sinó augmentar l'ombra de sospita, no?**

—C. ALFONSO: És clar que sí. M'importa poc quina siga la resolució judicial, però políticament ha de muntar de seguida una comissió investigació. “Qui ha permès que hom es beneficiara de la meua amistat?” Per ser-ne amic, no pot tenir totes les portes obertes, i alguns funcionaris poden haver fet tot el contrari.

—J. C. CARBONELL: A mi, allò d'estar feliç per anar a declarar em recorda

aquell advocat que es felicitava de cada condemna del seu client perquè això li permetia de recórrer al tribunal immediatament superior: “Allà tindrem més garanties”, deia sempre i, al remat, malgrat que fins i tot acabava condemnat a Europa, continuava alegrant-se.

—**Per al jutge Flors no ha hagut de ser fàcil tenir cara a cara, al seient dels acusats, el president Camps. Pot haver-lo intimidat, l'escenificació?**

—C. ALFONSO: No. En tot cas, sap que ha de mesurar al màxim les resolucions, perquè jutja el president autonòmic...

—**Com els àrbitres de futbol: si el fora de joc és dubtós, no n'hi ha...**

—C. ALFONSO: Sí. És un principi penal: en cas de dubte, absolució. Igual com dic això, tinc clar que, en cas que l'afer arribe a Juan Luis de la Rúa [president del TSJCV], serà imparcial. El conec bé, hi he compartit sala i, ideologia a banda, és molt professional. Per damunt de tot, De la Rúa és un jutge. He sentit comentaris sobre ell que m'han fet mal.

—J. C. CARBONELL: De moment, De la Rúa no té res a dir. Una altra cosa serà, si hi arriba, el primer moment en què puga presentar un recurs contra la decisió del jutge instructor.

Victor Maceda

SSI
SOLUCIONES INFORMÁTICAS

Ronda Narcís Monturiol, 4-18ª Parc Tecnològic
46980 Paterna (València) · info@epsilonSSI.com
Tel. 963 39 00 44 · Fax 961 43 70 54

CONSULTORIA INFORMÁTICA IMPLANTACIÓ ERP-CRM
CONFIGURACIÓ DE XÀRXIES MANTENIMENT HARDWARE BACKUPS, ANTIVIRUS...

